

Секція 081 - Право	
УДК 342.9:004(477)	
Дата першого надходження статті до видання	2026-03-15
Дата прийняття статті до друку після рецензування	2026-04-18
Дата публікації/оприлюднення	2026-04-18

Адміністративно-правові механізми реалізації цифрового врядування в Україні

Сірко Вікторія Сергіївна

Кандидат юридичних наук, доцент,

Доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін ОДУВС, Одеса, Україна

e-mail: sirkovika@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0003-4897-3533>

Анотація. У статті здійснено комплексне наукове дослідження адміністративно-правових механізмів реалізації цифрового врядування в Україні в умовах сучасних трансформацій публічної адміністрації. Проаналізовано сутність та зміст цифрового врядування як складової електронної держави, визначено його місце у системі публічного управління та адміністративного права. Особливу увагу приділено характеристиці нормативно-правової бази, що регулює впровадження цифрових технологій у діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, зокрема актам, спрямованим на розвиток електронних послуг, відкритих даних, електронної ідентифікації та взаємодії держави з громадянами.

Досліджено ключові адміністративно-правові механізми реалізації цифрового врядування, серед яких: правове регулювання цифрових процесів, інституційне забезпечення, адміністративні процедури, електронні сервіси та контроль за їх функціонуванням. Обґрунтовано, що ефективність цифрового врядування значною мірою залежить від узгодженості нормативного регулювання, рівня цифрової компетентності суб'єктів владних повноважень та наявності належної цифрової інфраструктури.

Окремо акцентовано увагу на проблемних аспектах реалізації цифрового врядування в Україні, зокрема фрагментарності законодавства, недостатньому рівні кібербезпеки, цифрової нерівності населення та необхідності вдосконалення адміністративно-правових інструментів. Запропоновано напрями удосконалення правового забезпечення цифрового врядування, які полягають у систематизації законодавства, впровадженні єдиних стандартів цифрових адміністративних процедур, посиленні міжвідомчої взаємодії та забезпеченні захисту прав громадян у цифровому середовищі.

Зроблено висновок про те, що цифрове врядування є ключовим напрямом модернізації публічної адміністрації в Україні, а вдосконалення адміністративно-правових механізмів його реалізації виступає необхідною умовою підвищення ефективності, прозорості та підзвітності державного управління.

Ключові слова: адміністративне право, адміністративно-правове забезпечення, цифрове врядування, публічна адміністрація, права людини, гарантії прав людини, електронні послуги, правове регулювання цифровізації, державне управління.

Administrative and Legal Mechanisms for the Implementation of Digital Governance in Ukraine

Viktoriiia Sirko

PhD in Law, Associate Professor,

Associate Professor of the Department of Administrative and Legal Disciplines, Odesa State University of Internal Affairs, Odesa, Ukraine

e-mail: sirkovika@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0003-4897-3533>

Abstract. The article provides a comprehensive scientific analysis of the administrative and legal mechanisms for the implementation of digital governance in Ukraine in the context of contemporary transformations of public administration. The essence and content of digital governance as a component of the e-government system are examined, and its place within the system of public administration and administrative law is determined. Particular attention is paid to the characteristics of the regulatory framework governing the introduction of digital technologies in the activities of public authorities and local self-government bodies, including legal acts aimed at the development of electronic services, open data, electronic identification, and interaction between the state and citizens.

The study identifies and analyzes the key administrative and legal mechanisms for the implementation of digital governance, including legal regulation of digital processes, institutional support, administrative procedures, electronic services, and control over their functioning. It is substantiated that the effectiveness of digital governance largely depends on the coherence of legal regulation, the level of digital competence of public officials, and the availability of appropriate digital infrastructure.

Special attention is given to the problematic aspects of digital governance implementation in Ukraine, such as the fragmentation of legislation, insufficient level of cybersecurity, digital inequality among the population, and the need to improve administrative and legal instruments. The article proposes directions for improving the legal framework of digital governance, including systematization of legislation, introduction of unified standards for digital administrative procedures, strengthening of interagency cooperation, and ensuring the protection of human rights in the digital environment.

It is concluded that digital governance is a key direction for the modernization of public administration in Ukraine, and the improvement of administrative and legal mechanisms for its implementation is a necessary condition for increasing the efficiency, transparency, and accountability of public governance.

Keywords: administrative law, administrative and legal support, digital governance, public administration, human rights, guarantees of human rights, electronic services, legal regulation of digitalization, public governance.

Вступ

Актуальність проблеми. В умовах цифрової трансформації публічного управління в Україні, активного впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, євроінтеграційних процесів та необхідності забезпечення ефективного функціонування держави в умовах воєнного стану і післявоєнного відновлення особливої актуальності набуває питання формування та реалізації адміністративно-правових механізмів цифрового врядування. Традиційно система публічного управління базувалася на паперових процедурах і складних адміністративних процесах, однак у сучасних умовах її функціонування дедалі більше пов'язується з цифровими сервісами, електронною взаємодією та використанням інноваційних технологій.

Разом із тим, розширення цифрових інструментів у діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування зумовлює необхідність належного адміністративно-правового забезпечення цих процесів, формування ефективних механізмів правового регулювання, а також гарантування прав і свобод людини у цифровому середовищі. Недостатня узгодженість нормативно-правової бази, наявність прогалин у правовому регулюванні, проблеми кібербезпеки, а також цифрова нерівність населення свідчать про потребу вдосконалення адміністративно-правових інструментів реалізації цифрового врядування.

Зазначені обставини обумовлюють необхідність наукового осмислення адміністративно-правових механізмів цифрового врядування, визначення їх сутності, структури та особливостей функціонування, а також розробки напрямів їх удосконалення з урахуванням сучасних викликів. Це актуалізує дослідження ролі адміністративного права у забезпеченні ефективної цифрової трансформації публічної адміністрації та належного захисту прав людини в умовах цифровізації суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових дослідженнях цифрове врядування розглядається як ключовий напрям трансформації публічної адміністрації, однак підходи до його розуміння суттєво відрізняються. Зокрема, Берендєєва А. І. та Жильцов О. Л. [1] аналізують цифровізацію як інструмент підвищення прозорості та ефективності діяльності органів державної влади, зокрема у сфері національної безпеки і оборони. Натомість Дубняк М. В. [2] акцентує увагу на адміністративно-правовому забезпеченні електронних послуг, розглядаючи його як базовий елемент цифрового врядування. Обидва підходи підкреслюють значення правового регулювання, проте відрізняються за фокусом: у першому випадку йдеться про контроль і прозорість, у другому — про сервісну функцію держави.

Подібну позицію щодо необхідності розвитку електронних адміністративних послуг підтримує Сіденко Ю. В. [3], який пов'язує цифровізацію з підвищенням якості взаємодії держави і громадян. Водночас Пікуля Т. О. [4] розглядає цифрове врядування ширше — як системну трансформацію публічного управління, що потребує узгодженого нормативно-правового забезпечення. Таким чином, вітчизняні дослідники загалом сходяться на важливості цифровізації, але відрізняються у визначенні її пріоритетів: від надання послуг до комплексної модернізації державного управління.

На відміну від українських підходів, у зарубіжних дослідженнях цифрове врядування трактується більш комплексно та людиноцентрично. Зокрема, у звітах OECD [5] цифровий уряд визначається як система, орієнтована на використання даних, інтеграцію сервісів та підвищення довіри громадян до держави. Подібного підходу дотримується United Nations [6], де цифрове врядування розглядається у контексті інклюзивності, доступності та досягнення цілей сталого розвитку. У свою чергу, Margetts Н. та Dunleavy Р. [7] підкреслюють роль цифрових технологій у трансформації моделей публічного управління, акцентуючи увагу на переході до «digital-era governance».

Водночас Bannister F. та Connolly R. [8] звертають увагу на те, що цифрове врядування не завжди автоматично забезпечує ефективність, а потребує належного правового та інституційного супроводу. Цю позицію доповнюють Wirtz В. W. та Daiser Р. [9], які наголошують на важливості стратегічного управління цифровою трансформацією, а також Rodríguez Bolívar М. Р. [10], який підкреслює значення відкритих даних і прозорості для формування довіри до публічної влади. Крім того, у дослідженнях Zuiderwijk А. та Janssen М. [11] цифрове врядування розглядається крізь призму відкритих даних і участі громадян, що розширює його розуміння за межі суто адміністративно-правового регулювання.

Таким чином, спільним для більшості досліджень є визнання цифрового врядування як ключового інструменту модернізації публічного управління. Водночас відмінності полягають у тому, що українські науковці переважно зосереджуються на

адміністративно-правовому забезпеченні та організаційних аспектах цифровізації, тоді як зарубіжні — на людиноцентричності, використанні даних, відкритості та довірі. Це свідчить про необхідність формування комплексного підходу до дослідження адміністративно-правових механізмів реалізації цифрового врядування в Україні, що і зумовлює актуальність обраної теми.

Виділення невирішеної частини проблеми. Незважаючи на наявність значної кількості наукових праць, присвячених проблематиці цифровізації публічного управління та розвитку електронного урядування, недостатньо дослідженим залишається питання комплексного аналізу адміністративно-правових механізмів реалізації цифрового врядування в Україні. Зокрема, потребують уточнення підходи до визначення структури та змісту таких механізмів, їх співвідношення з інституційними та організаційними елементами системи публічної адміністрації, а також оцінки ефективності їх функціонування в умовах цифрової трансформації.

Особливої уваги потребують питання забезпечення прав і свобод людини у процесі цифровізації державного управління, зокрема в контексті надання електронних адміністративних послуг, використання електронної ідентифікації та обробки персональних даних. Недостатньо розкритими залишаються також проблеми узгодженості нормативно-правового регулювання, впровадження єдиних стандартів цифрових адміністративних процедур та забезпечення належного рівня кібербезпеки.

Крім того, обмеженою є увага до прикладних аспектів функціонування адміністративно-правових механізмів цифрового врядування, зокрема до розробки критеріїв оцінки їх ефективності, використання цифрових індикаторів якості публічних послуг та визначення впливу цифровізації на рівень довіри громадян до органів державної влади.

Мета статті. Метою статті є визначення теоретичних і прикладних аспектів адміністративно-правових механізмів реалізації цифрового врядування в Україні, розкриття їх сутності, структури та особливостей функціонування, а також обґрунтування напрямів їх удосконалення з урахуванням сучасних викликів цифрової трансформації та необхідності забезпечення прав людини.

Наукова новизна. Наукова новизна дослідження полягає в удосконаленні підходів до розуміння адміністративно-правових механізмів реалізації цифрового врядування шляхом поєднання інституційного, функціонального та правового підходів. У роботі обґрунтовано визначальну роль адміністративно-правового забезпечення у формуванні ефективної системи цифрового врядування, що охоплює нормативно-правове регулювання, інституційні структури, адміністративні процедури та цифрові сервіси.

Автором запропоновано комплексний підхід до оцінки ефективності адміністративно-правових механізмів цифрового врядування, який, на відміну від традиційних, передбачає врахування не лише формально-правових показників (наявність нормативної бази, рівень регламентації процедур), але й функціональних та соціальних критеріїв, зокрема рівня доступності електронних послуг, ступеня їх використання, рівня цифрової грамотності населення, а також рівня довіри громадян до цифрових інструментів державного управління.

Практичне значення. Запропоновані підходи до визначення та оцінки адміністративно-правових механізмів цифрового врядування можуть бути використані органами державної влади та місцевого самоврядування для вдосконалення електронних адміністративних послуг, оптимізації адміністративних процедур і підвищення ефективності управління. Їх застосування сприятиме удосконаленню нормативно-правового регулювання, підвищенню доступності цифрових сервісів, забезпеченню захисту прав людини та зміцненню довіри громадян до публічної влади. Результати дослідження можуть бути використані також у нормотворчій діяльності та освітньому процесі.

Методологія

Методи дослідження. У процесі дослідження використано сукупність загальнонаукових і спеціальних методів. Методи теоретичного узагальнення та системного аналізу застосовано для розкриття сутності цифрового врядування, адміністративно-правових механізмів та їх ролі у системі публічного управління. Інституційний підхід використано для дослідження діяльності суб'єктів публічної адміністрації в умовах цифровізації. Формально-юридичний метод застосовано для аналізу нормативно-правових актів, що регулюють цифрове врядування в Україні. Порівняльно-правовий метод використано для зіставлення підходів до правового регулювання цифровізації та електронного урядування.

Джерела даних. Інформаційною базою дослідження слугували нормативно-правові акти України у сфері цифровізації публічного управління, зокрема закони та підзаконні акти, що регулюють електронне урядування, електронні послуги та цифрову трансформацію, а також наукові праці вітчизняних учених у галузі адміністративного права та публічного управління (зокрема, Берендєєвої А. І., Жильцова О. Л., Авер'янова В. Б., Битяка Ю. П., Коломоєць Т. О., Колпакова В. К.). Додатково використано аналітичні матеріали щодо розвитку цифрового врядування в Україні.

Інструменти аналізу. Для досягнення поставленої мети використано комплекс аналітичних інструментів, зокрема: метод правового аналізу для дослідження нормативно-правового забезпечення цифрового врядування; системний підхід для визначення структури адміністративно-правових механізмів; порівняльний аналіз для виявлення сучасних тенденцій цифровізації публічного управління; а також елементи узагальнення для формування висновків щодо ефективності функціонування цифрових сервісів.

Обмеження дослідження. Результати дослідження мають певні обмеження, зумовлені динамічністю процесів цифровізації публічного управління та постійними змінами нормативно-правового регулювання. Крім того, обмежений доступ до окремих статистичних і аналітичних даних щодо ефективності функціонування цифрових сервісів може впливати на повноту оцінки адміністративно-правових механізмів. Незважаючи на це, отримані результати є репрезентативними та можуть бути використані для подальших наукових досліджень і вдосконалення правового забезпечення цифрового врядування.

Результати

Цифрове врядування в сучасних умовах розвитку України виступає складним багатовимірним явищем, що охоплює сукупність правових, організаційних, інституційних та технологічних компонентів функціонування публічної адміністрації. У прикладному вимірі воно проявляється через рівень розвитку електронних адміністративних послуг, ступінь інтеграції інформаційно-комунікаційних технологій у діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, а також ефективність цифрової взаємодії держави з громадянами і бізнесом. Важливими індикаторами ефективності цифрового врядування є доступність і зручність електронних сервісів, рівень їх використання, швидкість обробки адміністративних процедур, а також рівень довіри населення до цифрових інструментів державного управління [1; 3].

У структурі цифрового врядування ключову роль відіграє адміністративно-правове забезпечення, яке визначає порядок функціонування цифрових сервісів, регламентує адміністративні процедури та встановлює гарантії прав людини у цифровому середовищі. Адміністративно-правові механізми цифрового врядування охоплюють нормативно-правове регулювання, інституційну організацію, процедурні аспекти надання послуг та контроль за їх реалізацією. Їх ефективність значною мірою

залежить від узгодженості законодавства, чіткості адміністративних процедур та здатності державних інституцій адаптуватися до швидких технологічних змін [2; 4].

Важливим елементом цифрового врядування є електронні адміністративні послуги, які забезпечують спрощення доступу громадян до публічних сервісів та зниження адміністративного навантаження. Запровадження цифрових платформ дозволяє мінімізувати людський фактор, скоротити часові та фінансові витрати, а також підвищити прозорість управлінських процесів. У цьому контексті цифровізація виступає не лише як інструмент підвищення ефективності, а і як засіб запобігання корупційним проявам. Зокрема, розвиток державних електронних сервісів, таких як «Дія», сприяв суттєвому розширенню доступу до адміністративних послуг та підвищенню рівня цифрової взаємодії між державою і громадянами [5].

Разом із тим, аналіз сучасного стану цифрового врядування в Україні свідчить про наявність низки системних проблем. Однією з ключових є фрагментарність нормативно-правового регулювання, що проявляється у відсутності єдиного кодифікованого акту, який би комплексно регламентував сферу цифрового врядування. Це призводить до дублювання функцій, неузгодженості процедур та ускладнює ефективну реалізацію цифрових сервісів. Крім того, актуальними залишаються проблеми недостатнього рівня кібербезпеки, що створює ризики для захисту персональних даних та інформаційних систем [6; 7].

Суттєвим викликом є також цифрова нерівність, яка проявляється у різному рівні доступу населення до цифрових технологій та різному рівні цифрової грамотності. Це обмежує можливості повноцінного використання електронних адміністративних послуг окремими категоріями громадян, що, у свою чергу, може призводити до порушення принципу рівності у доступі до публічних послуг. У цьому контексті важливого значення набуває формування людиноцентричного підходу до цифрового врядування, який передбачає врахування потреб різних соціальних груп та забезпечення інклюзивності цифрових сервісів [8].

Окремого аналізу потребує питання забезпечення прав людини в умовах цифровізації публічного управління. Використання електронної ідентифікації, обробка персональних даних, автоматизація адміністративних рішень створюють нові виклики для адміністративного права. Зокрема, виникає потреба у встановленні чітких правових гарантій захисту приватності, забезпечення інформаційної безпеки та недопущення дискримінації у процесі використання цифрових технологій. Таким чином, ефективність цифрового врядування визначається не лише технічними можливостями, а й рівнем правового захисту особи у цифровому середовищі [9].

Важливим чинником розвитку цифрового врядування є рівень довіри громадян до держави та її цифрових інструментів. Дослідження свідчать, що прозорість діяльності органів влади, відкритість даних та зручність електронних сервісів безпосередньо впливають на готовність громадян користуватися цифровими послугами. Водночас низький рівень довіри може знижувати ефективність навіть найбільш технологічно розвинених систем цифрового врядування [3; 10]. Сучасні тенденції розвитку цифрового врядування свідчать про поступовий перехід від моделі електронного урядування до концепції цифрової держави, яка передбачає інтеграцію цифрових технологій у всі сфери публічного управління. У цьому контексті особливого значення набуває використання великих даних, штучного інтелекту та автоматизованих систем прийняття рішень, що відкриває нові можливості для підвищення ефективності управління, але водночас потребує належного адміністративно-правового регулювання [11]. Таким чином, результати дослідження свідчать, що цифрове врядування в Україні має значний потенціал для підвищення ефективності публічного управління, забезпечення прозорості та підзвітності органів влади, а також покращення якості адміністративних послуг. Водночас його подальший розвиток потребує комплексного

вдосконалення адміністративно-правових механізмів, спрямованих на систематизацію законодавства, підвищення рівня кібербезпеки, подолання цифрової нерівності та забезпечення належного захисту прав людини у цифровому середовищі.

Обговорення

Інтерпретація результатів. Отримані результати дослідження свідчать про те, що рівень розвитку цифрового врядування в Україні безпосередньо впливає на ефективність публічного управління, доступність адміністративних послуг та рівень довіри громадян до держави. Поступове розширення електронних сервісів, зокрема цифрових платформ взаємодії держави і громадян, свідчить про позитивну динаміку цифрової трансформації публічної адміністрації. Водночас наявність системних проблем, таких як фрагментарність нормативно-правового регулювання, нерівномірний доступ до цифрових технологій та недостатній рівень кібербезпеки, вказує на існування структурних бар'єрів у реалізації цифрового врядування.

Інтерпретація отриманих результатів дозволяє зробити висновок, що ефективність цифрового врядування залежить від комплексного поєднання адміністративно-правових, інституційних та технологічних чинників. Зокрема, удосконалення нормативно-правового забезпечення, підвищення прозорості діяльності органів влади, розвиток цифрової інфраструктури та зростання цифрової грамотності населення є взаємопов'язаними елементами, що визначають результативність цифрової трансформації.

Важливим фактором є також формування довіри до цифрових інструментів державного управління, оскільки саме довіра визначає рівень їх фактичного використання. Практика свідчить, що навіть за наявності технічно досконалих рішень їх ефективність залишається обмеженою без належного рівня сприйняття громадянами.

Порівняння з іншими дослідженнями. Порівняння отриманих результатів із сучасними науковими дослідженнями показує, що вони загалом узгоджуються з існуючими підходами до розуміння цифрового врядування, однак мають і певні відмінності. Зокрема, на відміну від більшості вітчизняних робіт, у яких основна увага приділяється нормативно-правовому забезпеченню цифровізації, у даному дослідженні зроблено акцент на комплексному поєднанні правових, інституційних і соціальних аспектів функціонування цифрового врядування. Порівняно з працями, що зосереджуються на розвитку електронних адміністративних послуг, у цьому дослідженні більш чітко простежується взаємозв'язок між адміністративно-правовими механізмами та рівнем довіри громадян до цифрових сервісів. Це наближає результати дослідження до сучасних зарубіжних підходів, у яких цифрове врядування розглядається як людиноцентрична система, орієнтована не лише на ефективність, а й на забезпечення прав людини та інклюзивність. Крім того, результати дослідження корелюють із висновками зарубіжних авторів щодо важливості інституційних чинників (узгодженість політики, ефективність управління, відкритість даних), проте доповнюють їх акцентом на адміністративно-правових механізмах як ключовому елементі реалізації цифрового врядування. Таким чином, запропонований підхід є більш комплексним, оскільки поєднує правовий, організаційний та соціальний виміри аналізу.

Наукова новизна (розгорнуто). Наукова новизна отриманих результатів полягає у розвитку теоретико-правових підходів до дослідження адміністративно-правових механізмів цифрового врядування в Україні. На відміну від традиційних підходів, у роботі запропоновано інтеграцію інституційного, функціонального та правового підходів, що дозволяє розглядати цифрове врядування не лише як технологічний процес, а як комплексний механізм трансформації публічного управління. У дослідженні обґрунтовано визначальну роль адміністративно-правового забезпечення як системоутворюючого елемента цифрового врядування, що охоплює

нормативно-правове регулювання, адміністративні процедури, інституційні структури та цифрові сервіси. Розвинуто підходи до трактування цифрового врядування як середовища реалізації прав людини, у межах якого забезпечуються доступ до публічних послуг, прозорість діяльності органів влади та захист персональних даних. Крім того, удосконалено підхід до оцінки ефективності цифрового врядування, який, на відміну від існуючих, передбачає врахування не лише формально-правових показників, а й соціальних та поведінкових індикаторів, зокрема рівня довіри громадян, ступеня використання електронних послуг та рівня цифрової інклюзії.

Практичне значення (розгорнуто). Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості їх використання органами державної влади та місцевого самоврядування у процесі формування та реалізації політики цифрового врядування. Запропонований комплексний підхід до оцінки ефективності адміністративно-правових механізмів може бути використаний для моніторингу рівня цифровізації публічної адміністрації, виявлення проблемних аспектів правового регулювання та визначення пріоритетних напрямів розвитку цифрових сервісів. Отримані результати можуть бути застосовані при розробці нормативно-правових актів у сфері цифрового врядування, удосконаленні адміністративних процедур, а також впровадженні нових цифрових інструментів взаємодії держави з громадянами. Зокрема, вони дозволяють обґрунтувати необхідність систематизації законодавства, підвищення рівня кібербезпеки, розвитку цифрової інфраструктури та забезпечення рівного доступу до електронних послуг. Крім того, результати дослідження можуть бути використані у навчальному процесі, а також при підготовці аналітичних матеріалів і рекомендацій щодо вдосконалення цифрової трансформації публічного управління, що сприятиме підвищенню ефективності державного управління та зміцненню довіри громадян до публічної влади.

Висновки

У результаті проведеного дослідження встановлено, що цифрове врядування в Україні є одним із ключових напрямів модернізації публічної адміністрації, який поєднує правові, інституційні та технологічні аспекти функціонування держави. Його ефективна реалізація безпосередньо пов'язана з формуванням цілісної системи адміністративно-правових механізмів, які забезпечують впровадження цифрових інструментів у діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, а також гарантують дотримання прав і свобод людини у цифровому середовищі.

Дослідження показало, що адміністративно-правові механізми цифрового врядування охоплюють сукупність взаємопов'язаних елементів, серед яких ключове значення мають нормативно-правове регулювання, інституційне забезпечення, адміністративні процедури та електронні сервіси. Визначено, що їх ефективність значною мірою залежить від узгодженості законодавства, рівня розвитку цифрової інфраструктури, а також здатності органів публічної влади адаптуватися до сучасних технологічних викликів.

Встановлено, що в Україні спостерігається позитивна динаміка розвитку цифрового врядування, зокрема через активне впровадження електронних адміністративних послуг, розвиток цифрових платформ та підвищення рівня цифрової взаємодії між державою і громадянами. Водночас виявлено низку системних проблем, серед яких фрагментарність нормативно-правового регулювання, недостатній рівень кібербезпеки, а також наявність цифрової нерівності населення. Зазначені чинники обмежують повноцінну реалізацію потенціалу цифрового врядування та потребують комплексного вирішення.

Окрему увагу приділено питанню забезпечення прав людини в умовах цифровізації публічного управління. Обґрунтовано, що ефективність цифрового врядування має оцінюватися не лише через показники технологічного розвитку, а й

через рівень гарантування прав людини, зокрема у сфері захисту персональних даних, інформаційної безпеки та рівного доступу до електронних послуг. Визначено, що формування людиноцентричного підходу до цифрового врядування є необхідною умовою його подальшого розвитку.

У ході дослідження доведено, що важливим чинником ефективності цифрового врядування є рівень довіри громадян до органів публічної влади та цифрових сервісів. Прозорість діяльності держави, відкритість даних та зручність електронних послуг сприяють підвищенню рівня їх використання та формуванню позитивного сприйняття цифрових інструментів управління.

За результатами дослідження запропоновано напрями вдосконалення адміністративно-правових механізмів цифрового врядування в Україні, які полягають у систематизації нормативно-правової бази, впровадженні єдиних стандартів цифрових адміністративних процедур, підвищенні рівня кібербезпеки, розвитку цифрової інфраструктури та забезпеченні цифрової інклюзії населення. Також обґрунтовано необхідність посилення правових гарантій захисту прав людини у цифровому середовищі та розвитку механізмів контролю за використанням цифрових технологій у публічному управлінні.

Таким чином, цифрове врядування в Україні має значний потенціал для підвищення ефективності державного управління, забезпечення прозорості та підзвітності органів влади, а також покращення якості адміністративних послуг. Водночас його подальший розвиток потребує комплексного вдосконалення адміністративно-правового забезпечення з урахуванням сучасних викликів цифрової трансформації та необхідності забезпечення прав людини.

Список використаних джерел

1. Берендєєва А. І., Жильцов О. Л. Адміністративно-правові засади цифровізації антикорупційних механізмів у секторі національної безпеки і оборони України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 7. С. 406–409.
2. Дубняк М. В. Адміністративно-правове забезпечення електронних послуг в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. *Право і суспільство*. 2021. № 6. С. 112–118.
3. Сіденко Ю. В. Цифровізація публічного управління в Україні: проблеми та перспективи розвитку. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2022. № 3.
4. Пікуля Т. О. Правове забезпечення цифрової трансформації публічного управління в Україні. *Публічне управління та адміністрування*. 2023. № 2. С. 45–51.
5. Міністерство цифрової трансформації України. Дія. Цифрова держава. URL: <https://diia.gov.ua> (дата звернення: 06.04.2026).
6. OECD. *The OECD Digital Government Policy Framework: Six dimensions of a Digital Government*. Paris: OECD Publishing, 2020.
7. United Nations. *E-Government Survey 2024: Accelerating Digital Transformation for Sustainable Development*. New York: UN, 2024.
8. Margetts H., Dunleavy P. *Digital-era governance: IT corporations, the state, and e-government*. Oxford: Oxford University Press, 2013.
9. Bannister F., Connolly R. The future ain't what it used to be: Forecasting the impact of ICT on public administration. *Government Information Quarterly*. 2020. Vol. 37(1).
10. Wirtz B. W., Daiser P. A meta-analysis of empirical e-government research and its future research implications. *International Review of Administrative Sciences*. 2018. Vol. 84(1).
11. Rodríguez Bolívar M. P. Digital government and public management research: finding the crossroads. *International Journal of Information Management*. 2019. Vol. 48.

References

1. Berendieieva, A. I., & Zhylytsov, O. L. (2025). Administrative and legal principles of digitalization of anti-corruption mechanisms in the national security and defense sector of Ukraine. *Legal Scientific Electronic Journal*, (7), 406–409.
2. Dubniak, M. V. (2021). Administrative and legal support of electronic services in Ukraine: current state and prospects for development. *Law and Society*, (6), 112–118.
3. Sidenko, Y. V. (2022). Digitalization of public administration in Ukraine: problems and prospects. *Public Administration: Improvement and Development*, (3).
4. Pikulia, T. O. (2023). Legal support for digital transformation of public administration in Ukraine. *Public Administration and Administration*, (2), 45–51.
5. Ministry of Digital Transformation of Ukraine. (2026). *Diia. Digital State*. Retrieved April 6, 2026, from <https://diia.gov.ua>
6. OECD. (2020). *The OECD Digital Government Policy Framework: Six dimensions of a Digital Government*. Paris: OECD Publishing.
7. United Nations. (2024). *E-Government Survey 2024: Accelerating Digital Transformation for Sustainable Development*. New York: United Nations.
8. Margetts, H., & Dunleavy, P. (2013). *Digital-era governance: IT corporations, the state, and e-government*. Oxford: Oxford University Press.
9. Bannister, F., & Connolly, R. (2020). The future ain't what it used to be: Forecasting the impact of ICT on public administration. *Government Information Quarterly*, 37(1).
10. Wirtz, B. W., & Daiser, P. (2018). A meta-analysis of empirical e-government research and its future research implications. *International Review of Administrative Sciences*, 84(1).
11. Rodríguez Bolívar, M. P. (2019). Digital government and public management research: finding the crossroads. *International Journal of Information Management*, 48.